

Arrest

nr. 186 923 van 17 mei 2017
in de zaak RvV x / IV

In zake: x - x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x en x, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 november 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat B. WAERENBURGH *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissingen

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van A.M. Muayad M.K. (eerste verzoeker) als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Irakese staatsburger van Arabische origine. U bent een sjjiitische moslim afkomstig uit de stad Diwaniya, provincie Qadisiya. U baatte sinds 2013 een winkel uit waar u onder andere computers en gsm's verkocht.

U verklaarde dat u naast hardware, software, gsm's, accessoires en dergelijke meer ook pornografische films verkocht in uw winkel. U haalde deze films van het internet af en maakte meerdere kopieën of u kocht via connecties in Bagdad nieuwe films aan.

U stelde dat de pornografische films u veel geld opleverden en dat zij uw voornaamste bron van inkomsten waren. U bewaarde de films achteraan in uw winkel in een aparte ruimte en de klanten wisten u te vinden via mond-aan-mond reclame. In de loop van april 2015 werd u door vier personen van de sjjiitische militie Asa'ib Ahl al Haq (AAH), die samenwerkten met de sjjiitische militie Hezbollah,

bedreigd in uw winkel. Ze waren te weten gekomen dat u pornografische films verkocht en eisten dat u daarmee stopte. Pornografische films worden immers als 'haram' beschouwd binnen de islam. Uit uw verklaringen bleek ook dat uw familie al lang gezien werd als een niet-islamitische familie, omdat uw oom aan vaderszijde lid was van de communistische partij. Hij werd in 1978 geëxecuteerd door het regime van Saddam Hussein. U nam de bedreiging niet heel ernstig en u bleef films verkopen. Ongeveer twintig à vijfentwintig dagen later werd u opnieuw bedreigd in uw winkel. Deze keer werd u ook geslagen. U besloot klacht in te dienen bij de politie. In de loop van mei 2015 werd uw ouderlijke woning, waar u samen met uw ouders en broer Ahmed (A.,A.M.K.), O.V nr. 8.145.243, CGVS ref. 15/29980) woonde, beschoten. U trok uw klacht in, maar u bleef wel werken. Vervolgens ontving u een dreigbrief. Op 10 juni 2015 rond 11 uur 's avonds werd uw ouderlijke woning aangevallen met een granaat. Hierbij raakten uw zus Houda en uw broer Mouhaned gewond. Zij werden naar het ziekenhuis gebracht. De volgende dag, op 11 juni 2015, diende uw vader een klacht in over de aanslag. Hij gaf ook de dreigbrief die u gekregen had, af op het politiekantoor. U ging niet meer terug naar de winkel. U besloot Diwaniya te verlaten en u trok naar Bagdad, al-Shaab wijk, waar u een tante had. U bleef steeds binnen en ging nergens naartoe, aangezien u via een van uw broers vernomen had dat uw naam overal verspreid was geraakt aan de checkpoints. Uw vader trok de klacht terug in, omdat de milities waardoor u bedreigd werd meer macht hebben dan de overheid zelf. Terwijl u in Bagdad verbleef, werd uw broer Ahmed ook bedreigd door AAH. Hij kreeg een dreigbrief op 1 september 2015. Op 14 september 2015 verliet Ahmed Irak. Zelf vertrok u uit Irak op 16 september 2015. U verklaarde dat jullie niet samen reisden en elkaar terug ontmoetten in België. U nam een vlucht vanaf de luchthaven van Najaf en kwam via een transit in Jordanië op 16 september 2015 aan op de luchthaven van Istanboel. Vanuit Turkije reisde u door via Griekenland, waarna een smokkelaar u naar Oostenrijk bracht. U kon zich niet meer herinneren via welke route dit verliep. U kwam in België aan op 14 oktober 2015. Op 16 oktober 2015 diende u een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Uw broer Ahmed kwam op 12 oktober 2015 in België aan en diende net als u op 16 oktober 2015 een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 25 september 2016 vernam u van uw familie dat uw broer Hamed gestopt was met zijn werk als taxichauffeur en dat hij uw winkel had heropend. Ongeveer twee weken later hoorde u dat Hamed vermoord werd. Uw vader was thuis op dat moment en had buiten geweerschoten gehoord. Hij ging naar buiten om te kijken wat er aan de hand was, zag drie gemaskerde personen wegllopen en zag een persoon op de grond liggen. Toen uw vader dichterbij ging zag hij dat het zijn zoon Hamed was. Hamed werd naar het ziekenhuis gebracht, maar overleed daar aan zijn verwondingen. De dag voor het gehoor, op 19 oktober 2016 sprak u met uw moeder en zij vertelde u dat uw broer Hamed bedreigd was geweest door een groep mensen in de winkel, die stelden dat de winkel niet terug mocht open gaan.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten voor tijdens het gehoor: uw origineel paspoort nr. A2959193 afgeleverd te al-Diwaneyah op 31 mei 2011, uw originele identiteitskaart afgeleverd op 23 september 2012 te al-Diwaneyah, uw origineel nationaliteitsbewijs afgeleverd op 10 september 2008 te al-Qadisiya, uw origineel diploma middelbaar onderwijs afgeleverd op 16 februari 2016 te al-Qadisiya, een originele vergunning voor de verkoop van simkaarten afgeleverd op 18 december 2014 te al-Qadisiya, een kopie van de overlijdensakte van uw broer Hamed, een kopie van een medisch rapport van uw broer Hamed, een kopie van de overlijdensakte van uw oom, een kopie van de klacht die door uw vader werd ingediend, een kopie van de rantsoenkaart van uw familie afgeleverd op 9 december 2013 te al-Qadisiya, een kopie van de bewonerskaart van uw vader afgeleverd op 3 maart 2007, kopieën van een verklaring bij de politie en bij de onderzoeksrechter in verband met het overlijden van Hamed en een kopie van de dreigbrief die uw broer Ahmed ontving op 1 september 2015. Na het gehoor maakte u nog enkele foto's over van uw winkel en beter leesbare kopieën van bepaalde documenten.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u Irak verlaten hebt, nadat u en uw familie bedreigd werden door de sjiitische milities AAH en Hezbollah omdat u pornografische films verkocht in uw winkel. Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

De geloofwaardigheid van uw relaas werd aangetast door meerdere discrepanties tussen uw opeenvolgende verklaringen bij de DVZ en op het CGVS.

Zo verklaarde u bij de DVZ dat de milities AAH en Hezbollah in april 2015 naar uw winkel kwamen, u bedreigden en u sloegen, waarna u twee weken stopte met werken en daarna diende u dan klacht in (DVZ, vragenlijst CGVS, punt 3.5). Tijdens het gehoor op het CGVS stelde u dan dat ze een eerste keer kwamen in april 2015, dat u toen niet geslagen werd, en dat u de volgende keer, toen ze terugkwamen

in de loop van mei 2015 geslagen werd. In tegenstelling tot wat u bij de DVZ verklaarde, stelde u dat de winkel steeds open bleef in april en mei (CGVS, pg 14). Toen u geconfronteerd werd met uw eerdere verklaringen over het al dan niet sluiten van de winkel, zei u dat u niets anders gezegd had over het moment waarop u stopte met werken, dat het eerste interview tien maanden geleden plaatsvond en dat u bezorgd was om uw familie. Nadat u er vervolgens op gewezen werd dat u bij de DVZ gezegd had dat u twee weken stopte na de bedreiging van april 2015, paste u uw verklaring aan en zei u dat u inderdaad twee weken gestopt was (CGVS, pg 19). Dit kan niet overtuigen, aangezien u voordien gevraagd werd of de winkel steeds open bleef in april en mei en u daarop bevestigend had geantwoord. Indien u de winkel twee weken sloot in deze periode, dan zou u dit vermeld hebben, toen u daar expliciet naar gevraagd werd (CGVS, pg 14). Er werd op dat moment immers niet gevraagd wanneer u de winkel definitief sloot. Uit de opmerkingen die u maakte bij aanvang van het gehoor, bleek overigens dat u goed op de hoogte was van de inhoud van uw verklaringen bij de DVZ, aangezien u een correctie aanbracht – niet u zelf had melding gemaakt bij de rechtbank over de granaataanval, maar uw vader had dit bij de politie gemeld – en u bevestigde dat de rest van uw verklaring correct genoteerd werd (CGVS, pg 2). Het was tevens opvallend dat u bij de DVZ met geen woord repte over de dreigbrief die u ontving, toch een belangrijk element binnen uw vluchtrelaas, terwijl u bijvoorbeeld wel vermeldde dat uw oom in 1978 vermoord werd door de Baath partij, wat toch veeleer een bijkomstig element is, dat u aanhaalde ter duiding van uw familiale achtergrond (DVZ, vragenlijst CGVS, punt 7).

Ook het feit dat u bij de DVZ stelde dat u dacht dat het dezelfde milities waren die de granaat/bom op jullie woning gooiden, terwijl u tijdens het gehoor op het CGVS zeker was van de daders, roept vragen op. U verklaarde dat u zeker was dat het door de groep die u bedreigde uitgevoerd werd, dus AAH en Hezbollah, omdat u anders geen vijanden heeft (CGVS, pg 18). Hiermee geconfronteerd zei u dat u hetzelfde gezegd had tijdens het eerste interview en dat het misschien om een fout van de tolk ging, wat niet plausibel is, gezien uit voorgaande reeds gebleken is dat u goed op de hoogte was van uw voorgaande verklaringen en deze volgens u correct genoteerd werden, behalve de correctie die u doorgaf. Het is daarenboven zeer merkwaardig dat u moest afleiden uit de situatie dat AAH en Hezbollah achter de aanslag zaten, terwijl AAH in de dreigbrief die uw broer Ahmed ontving de verantwoordelijkheid voor de aanslag opeiste. Deze dreigbrief dateert van 1 september 2015, zodat u al voor uw interview bij de DVZ dat plaats vond op 5 februari 2016 zeker kon geweest zijn van de daders. De vaststelling dat u de inhoud van deze dreigbrief dus niet kende – u moest toegeven dat u de brief niet gelezen had (CGVS, pg 20) – terwijl deze brief informatie bevat die belangrijk is voor uw asielrelaas en niet enkel voor het relaas van uw broer, ondergraaft in ernstige mate uw geloofwaardigheid.

De geloofwaardigheid van uw verklaringen werd nog verder ondermijnd, doordat uw manier van handelen bij het indienen van de klacht door uw vader bijzonder onlogisch lijkt. U stelde dat uw vader klacht indiende over de granaataanval op de woning en dat hij deze klacht indiende tegen onbekenden, wat uw idee was, omdat u schrik had voor het leven van uw vader en moeder en het gevaarlijk zou zijn om de klacht niet in te dienen tegen onbekenden (CGVS, pg 15 en 18). Uw vader zou dan echter tegelijkertijd de dreigbrief die u ontvangen had, afgegeven hebben aan de politie, terwijl het logo van AAH op de dreigbrief stond en de brief getekend was door een leider van AAH, namelijk Abu Zaman (CGVS, pg 16). Indien u niet wilde dat de politie de klacht associeerde met AAH, zou verwacht worden dat u dan geen dreigbrief getekend door AAH tegelijkertijd zou indienen op het politiekantoor. Deze manier van handelen, houdt geen steek. U verklaarde dat u de dreigbrief niet kon voorleggen, omdat deze nog op het politiekantoor zou zijn (CGVS, pg 11). Het lijkt merkwaardig dat de politie originele documenten zou bijhouden en u zelfs geen kopie zou bezorgen. Uit uw verklaringen bleek geenszins dat u enige moeite gedaan had om alsnog een kopie van de dreigbrief te kunnen voorleggen ter staving van uw asielrelaas, terwijl hier van u mag worden verwacht dat u uw familie zou vragen om een kopie op te vragen bij het politiekantoor. Het komt een asielzoeker toe alles in het werk te stellen om de nodige stavingsstukken te kunnen voorleggen. De geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent het indienen van de klacht door uw vader na de granaataanval, werd nog verder ondermijnd, doordat uw broer Ahmed, die volgens zijn verklaringen mee ging naar het politiekantoor met u en uw vader, niet wist wat er met de dreigbrief die u kreeg gebeurd was (CGVS, gehoorverslag (A.) Ahmed, ref. 15/29980, pg 14).

Uw verklaringen over de beschieting van de woning in mei 2015 door AAH en Hezbollah, werden eveneens ontkracht doordat uw broer Ahmed niet op de hoogte was van deze opvallende gebeurtenis. Hij verklaarde van niets te weten en hij had ook niets opgemerkt aan de woning, terwijl u sprak over kogels in de buitenmuur van de woning (CGVS, pg 16 en CGVS, gehoorverslag (A.) Ahmed, ref. 15/29980, pg 13). Uw broer stelde dat hem niets verteld werd en dat hij aan het front in Ramadi zat. Het kan niet overtuigen dat u uw broer helemaal niet op de hoogte bracht van de beschieting van jullie woning. Het gaat hier niet om een alledaagse onopvallende gebeurtenis, die het vermelden niet waard is. Uw broer keerde overigens op het einde van de maand mei terug naar Diwaniya, toen hij verlof had,

waardoor zeker zou verwacht worden dat hij de kogelgaten zou opgemerkt hebben (CGVS, gehoorverslag (A.) Ahmed, ref. 15/29980, pg 13).

Uw geloofwaardigheid werd ten slotte aangetast doordat u erg vaag bleef over de aanleiding van uw problemen, namelijk het gegeven dat AAH en Hezbollah wisten dat u op verdoken wijze pornografische films verkocht. U wist niet hoe AAH op de hoogte raakte van uw activiteiten. U verklaarde dat de verkoop heimelijk plaatsvond, via mond-aan-mond reclame, dat u voorzichtig was en het niet aan iedereen vertelde (CGVS, pg 13). U zei dat het uitgekomen was door collega's aan de universiteit, u volgde namelijk avondonderwijs. U had geen idee wie concreet u zou kunnen verklikt hebben, maar zei dat het zeker een van uw vrienden moet geweest zijn (CGVS, pg 13). U bleek erg weinig te weten over deze vrienden en kon niet zeggen of deze vrienden dan banden hadden met milities, u stelde niets te weten over het privéleven van deze vrienden. Het lijkt dan ook erg onvoorzichtig van u dat u in een café zou spreken met kopers, waar ook nog anderen bij zijn die u kennelijk niet goed kent (CGVS, pg 13).

Gelet op alle bovenstaande vaststellingen kan er geen enkel geloof gehecht worden aan uw verklaringen over de bedreigingen, beschieting van de woning, dreigbrief en granaataanslag op uw woning. Er dient geconcludeerd te worden dat uw asielrelaas bedrieglijk is. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus conform art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Gezien uw ongeloofwaardig asielrelaas, kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw verklaringen over de moord op uw broer Hamed. U koppelde zijn dood namelijk rechtstreeks aan uw relaas en vertelde dat uw broer bedreigd werd door dezelfde groepering als u, nadat hij uw winkel heropende (CGVS, pg 21). Hierdoor kan uw opmerking tijdens het gehoor, namelijk dat u zich wenste te excuseren voor eventuele fouten in uw verklaringen, omdat uw psychische toestand niet goed was, gezien de moord op uw broer (CGVS, pg 15), niet ernstig genomen worden en niet weerhouden worden als een geldige verschoning voor uw gebrek aan geloofwaardigheid.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw vluchtrelaas, namelijk de foto's van uw winkel, de originele vergunning voor de verkoop van simkaarten afgeleverd op 18 december 2014 te al-Qadisiya, een kopie van de overlijdensakte van uw broer Hamed, een kopie van een medisch rapport van uw broer Hamed, een kopie van de overlijdensakte van uw oom, een kopie van de klacht die door uw vader werd ingediend, kopieën van een verklaring bij de politie en bij de onderzoeksrechter in verband met het overlijden van Hamed), volstaan niet om uw geloofwaardigheid te herstellen. Aan documenten kan slechts een bewijswaarde worden toegeschreven indien ze vergezeld gaan van geloofwaardige verklaringen. Dit is des te meer het geval indien de voorgelegde documenten kopieën betreffen en geen originele documenten. Uit informatie waar het CGVS over beschikt en die toegevoegd werd aan uw administratief dossier blijkt bovendien dat er talloze vervalste Irakese documenten in omloop zijn en dat zowat elk document op frauduleuze wijze kan verkregen worden.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat u verklaarde dat uw oom Hamid op 17 mei 1978 geëxecuteerd werd door het regime van Saddam Hussein, omwille van zijn lidmaatschap van de communistische partij. Aangezien deze partij bekend is als een seculaire partij, werd uw oom door de religieuze partijen als ongelovige beschouwd, en bij uitbreiding werd en wordt de ganse familie als niet gelovig bestempeld (CGVS, pg 12). U stelde dat de religieuze partijen zoiets nooit vergeten en dat jullie altijd hun vijanden zullen blijven. U maakte evenwel niet aannemelijk dat u actueel nog een gegronde vrees voor vervolging koestert omwille van wat er bijna veertig jaar geleden met uw oom gebeurd is. U verklaarde dat u wilde studeren, maar niet toegelaten werd aan de universiteit en dat u een aantal keer solliciteerde waarbij uw kandidatuur niet weerhouden werd (CGVS, pg 12). Dit is onvoldoende om te kunnen besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. Het gegeven dat u niet toegelaten zou geweest zijn aan een universiteit en enkele keren een job misliep, is onvoldoende om te kunnen spreken van ernstige en systematische persoonlijk vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie. Bovendien bleek uit uw verklaringen, dat uw familie helemaal geen slechte positie had. Zelf volgde u universitaire studies in avondonderwijs en had u een eigen zaak. Uw broer Ahmed was militair en uw andere broers waren actief als taxichauffeur, politieagent en verpleger (assistent-dokter), waaruit blijkt dat meerdere van uw dichte familieleden tewerkgesteld zijn bij overheidsdiensten.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 4 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd

aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Qadisiya te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. De overwinning van de Iraqi Security Forces en de Popular Mobilization Units (PMU) op IS in Jurf al-Sakhar eind oktober 2014, heeft op middellange termijn bijgedragen tot de afname van het geweld in Noord-Babil. . IS is er sindsdien niet meer in geslaagd om in Babil een territorium onder controle te krijgen. Het geweld dat er anno 2015-2016 in de provincie plaatsvindt, is voornamelijk geconcentreerd in het gebied tussen de grens met de provincie Bagdad en de stad Hilla, niet ver van Jurf Al Sakhar. Het aantal burgerslachtoffers in de hele provincie is vanaf begin 2015 duidelijk afgenomen. Deze reductie stabiliseerde in de loop van 2015 en ook begin 2016 bleef het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers beperkt. Deze relatief kalme periode eindigde in maart 2016. De provincie werd dan getroffen door twee zeer zware aanslagen en aantal kleinere incidenten. In de daaropvolgende maanden is het geweld in Babil terugvallen tot op het niveau dat de periode maart 2016 voorafging.

In de overwegend sjiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies heel ver onder dat van Centraal-Irak.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Op 7 juni 2016 werd er echter voor het eerst sinds oktober 2014 in de stad Karbala een autobom tot ontploffing gebracht. Aanslagen in de provincie Karbala blijven evenwel uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdroef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert.

De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een

relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. In april – mei 2016 vonden er echter twee zware aanslagen plaats, een in de provincie Thi Qar en een in de provincie Al-Muthanna. Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS, door de militaire tegenslagen, haar strategie heeft gewijzigd en dat de organisatie weer meer teruggrijpt naar het plegen van spectaculaire aanslagen diep in het territorium van de tegenstander (in dit geval het sjiitische Zuiden van Irak) om het Iraakse leger, de politie en de PMU te dwingen een groter deel van de strijdkrachten in te zetten voor de beveiliging van Zuid-Irak. Niettegenstaande hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat.

De overige door u voorgelegde documenten, namelijk uw origineel paspoort nr. A2959193 afgeleverd te al-Diwaneyah op 31 mei 2011, uw originele identiteitskaart afgeleverd op 23 september 2012 te al-Diwaneya, uw origineel nationaliteitsbewijs afgeleverd op 10 september 2008 te al-Qadisiya, uw origineel diploma middelbaar onderwijs afgeleverd op 16 februari 2016 te al-Qadisiya, een kopie van de rantsoenkaart van uw familie afgeleverd op 9 december 2013 te al-Qadisiya, een kopie van de bewonerskaart van uw vader afgeleverd op 3 maart 2007, staven uw identiteit, nationaliteit, herkomst en opleiding, gegevens die op zich niet betwist worden door het CGVS. De kopie die uw broer Ahmed ontving op 1 september 2015 werpt geenszins een ander licht op de geloofwaardigheid van uw verklaringen, wel integendeel, gezien u moest toegeven dat u de dreigbrief niet gelezen had en de inhoud niet goed kende, zoals hierboven reeds vermeld werd (CGVS, pg 20).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van A.M. Ahmed M.K. (tweede verzoeker) als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Irakese staatsburger van Arabische origine. U bent een sjiitische moslim afkomstig uit de stad Diwaneya, provincie Qadisiya. U was sinds 1 mei 2015 actief als soldaat bij het Irakese leger.

U verklaarde dat u problemen kreeg omwille van uw werk. U trad in dienst bij het Irakese leger in 2015 en op 1 mei 2015 werd u naar Ramadi gestuurd. Uw taak bestond erin het geschut voor mortieren klaar te maken en aan te geven aan de persoon die de wapens bediende. Aan het front merkte u de aanwezigheid van de sjiitische militie Asa’ib Ahl al Haq (AAH) op. U stelde vast dat zij ernstige mensenrechtenschendingen begingen, zoals het platbranden van huizen van burgers en het stelen van burgers. U kon niet akkoord gaan met deze schendingen. U rapporteerde wat u gezien had aan uw overste, ‘mulazim ouwal’ (eerste luitenant) Hamoud. Uw overste vertelde u dat hij niets kon doen, omdat de milities daar de autoriteit zijn. U praatte met collega’s en vrienden over de inbreuken die door AAH gepleegd werden. U sprak ook zelf AAH aan op hun wandaden. Na twintig dagen had u verlof en ging u naar huis. Op 1 juni 2015 ging u terug aan het werk in Ramadi. Op 10 juni 2015 kreeg u ’s nachts telefoon van uw familie. Ze vertelden u dat uw ouderlijke woning, waar u samen met uw ouders en broer Muayad ((A.,M.M.K.), O.V. nr. 8.145.464, CGVS ref. 15/29882), aangevallen werd met een granaat. Hierbij werd de woning beschadigd en raakten uw zus Houda en broer Mouhaned, die op bezoek waren, gewond. U besloot naar Diwaneya terug te keren. Op 11 juni 2015 kwam u thuis aan.

U ging mee met uw vader en uw broer Muayad naar het politiekantoor, waar uw vader klacht indiende tegen onbekenden. Vervolgens keerde u terug naar het werk, waar u de schendingen door AAH bleef aanklagen. U wilde niet zwijgen. Op 1 september 2015 stond u op het punt om na een verlofperiode terug naar het werk te vertrekken, toen u een dreigbrief van AAH met een kogel erbij ontving. In de

dreigbrief stond dat u slechte dingen zei over de militie, dat ze de vorige keer uw huis hadden aangevallen met een granaat, maar dat zowel u als uw broer nog niet gestopt waren, waardoor u niet meer mocht terugkeren naar uw werk, anders zou u vermoord worden. U besepte dat u niet meer kon gaan werken en besloot Irak te verlaten. Op 14 september 2015 nam u een vlucht van de luchthaven van Najaf naar Istanboel. Vanuit Turkije reisde u verder via Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Kroatië, Oostenrijk en Duitsland, tot u België bereikte op 12 oktober 2016. Op 16 oktober 2015 diende u een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Kort voor het gehoor op het CGVS vernam u van uw broer Muayad dat uw broer Hamed vermoord werd op 10 oktober 2016. Uw vader was thuis op dat moment en had buiten geweerschoten gehoord. Hij ging naar buiten om te kijken wat er aan de hand was, zag drie gemaskerde personen wegllopen en zag een persoon op de grond liggen. Toen uw vader dichterbij ging zag hij dat het zijn zoon Hamed was. Hamed werd naar het ziekenhuis gebracht, maar overleed daar aan zijn verwondingen. U vernam ook dat Hamed bedreigd was geweest door een groep mensen in de winkel, die stelden dat de winkel niet terug mocht open gaan.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw originele identiteitskaart afgeleverd op 9 september 2013 te al Diwaniya, uw origineel nationaliteitsbewijs afgeleverd op 16 september 2008 te al Qadisiya, een kopie van de rantsoenkaart van uw familie afgeleverd op 9 december 2013 te al Qadisiya, een kopie van de bewonerskaart van uw vader afgeleverd op 3 maart 2007, een kopie van uw badge van het ministerie van defensie afgeleverd op 2 juni 2015, meerdere originele foto's en pasfoto's ter staving van uw militaire carrière, een kopie van de overlijdensakte van uw broer Hamed, een kopie van een medisch rapport van uw broer Hamed, een kopie van een aangifte bij de politie en een aangifte bij de rechtbank van het overlijden van uw broer en een kopie van de klacht die door uw vader werd ingediend over de granaat.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u Irak verlaten hebt, nadat u bedreigd werd door de sjiiitische militie AAH, dezelfde groepering die ook uw broer Muayad bedreigde (CGVS, pg 12) in de loop van 2015. Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Uit de verklaringen van uw broer bleek dat hij bedreigd werd door AAH en Hezbollah, omdat hij pornografische films verkocht en u stelde dat u bedreigd werd omdat u met anderen sprak over wandaden gepleegd door de militie AAH, die u opmerkte tijdens uw dienst. U haalde twee vervolgingsfeiten aan die u betreffen, namelijk de granaataanslag op jullie woning op 10 juni 2015 en een dreigbrief die u op 1 september 2015 ontving. De granaataanslag werd eveneens door uw broer Muayad ingeroepen en u verklaarde dat u die nacht door uw familie verwittigd werd en de volgende dag, op 11 juni 2015, aankwam in Diwaniya en met uw vader en uw broer Muayad meeking naar het politiekantoor (CGVS, pg 10). Na de granaataanslag zou u niet gestopt zijn met het spreken over de inbreuken die de militie pleegde (CGVS, pg 11) en had u geen problemen meer, tot u op 1 september 2015 een dreigbrief ontving. Deze dreigbrief vormde de directe aanleiding van uw vertrek uit Irak. Nadat u de brief kreeg, zou u beseft hebben dat u niet meer kon gaan werken en besloot u Irak te verlaten (CGVS, pg 11). U verklaarde dat in de dreigbrief het volgende geschreven stond: "vorige keer, hebben we jullie huis met een granaat aangevallen, en jij en je broer zijn nog niet gestopt, dus deze keer, als je terug gaat naar het werk, gaan we je vermoorden." (CGVS, pg 11). Hieruit blijkt duidelijk dat er een verband was tussen de bedreigingen die uw broer kreeg van AAH en Hezbollah en uw problemen. Het feit dat het vluchtrelaas van uw broer Muayad ongeloofwaardig werd bevonden, maakt bijgevolg dat er evenmin geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen aangaande de granaataanslag en de dreigbrief die u ontving. Voor een uitvoerige weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van uw broer Muayad genomen werd, wordt verwezen naar de motivering opgenomen in zijn beslissing:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u Irak verlaten hebt, nadat u en uw familie bedreigd werden door de sjiiitische milities AAH en Hezbollah omdat u pornografische films verkocht in uw winkel. Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

De geloofwaardigheid van uw relaas werd aangetast door meerdere discrepanties tussen uw opeenvolgende verklaringen bij de DVZ en op het CGVS. Zo verklaarde u bij de DVZ dat de milities AAH en Hezbollah in april 2015 naar uw winkel kwamen, u bedreigden en u sloegen, waarna u twee

weken stopte met werken en daarna diende u dan klacht in (DVZ, vragenlijst CGVS, punt 3.5). Tijdens het gehoor op het CGVS stelde u dan dat ze een eerste keer kwamen in april 2015, dat u toen niet geslagen werd, en dat u de volgende keer, toen ze terugkwamen in de loop van mei 2015 geslagen werd. In tegenstelling tot wat u bij de DVZ verklaarde, stelde u dat de winkel steeds open bleef in april en mei (CGVS, pg 14). Toen u geconfronteerd werd met uw eerdere verklaringen over het al dan niet sluiten van de winkel, zei u dat u niets anders gezegd had over het moment waarop u stopte met werken, dat het eerste interview tien maanden geleden plaatsvond en dat u bezorgd was om uw familie. Nadat u er vervolgens op gewezen werd dat u bij de DVZ gezegd had dat u twee weken stopte na de bedreiging van april 2015, paste u uw verklaring aan en zei u dat u inderdaad twee weken gestopt was (CGVS, pg 19). Dit kan niet overtuigen, aangezien u voordien gevraagd werd of de winkel steeds open bleef in april en mei en u daarop bevestigend had geantwoord. Indien u de winkel twee weken sloot in deze periode, dan zou u dit vermeld hebben, toen u daar expliciet naar gevraagd werd (CGVS, pg 14). Er werd op dat moment immers niet gevraagd wanneer u de winkel definitief sloot. Uit de opmerkingen die u maakte bij aanvang van het gehoor, bleek overigens dat u goed op de hoogte was van de inhoud van uw verklaringen bij de DVZ, aangezien u een correctie aanbracht – niet u zelf had melding gemaakt bij de rechtbank over de granaataanval, maar uw vader had dit bij de politie gemeld – en u bevestigde dat de rest van uw verklaring correct genoteerd werd (CGVS, pg 2). Het was tevens opvallend dat u bij de DVZ met geen woord repte over de dreigbrief die u ontving, toch een belangrijk element binnen uw vluchtrelaas, terwijl u bijvoorbeeld wel vermeldde dat uw oom in 1978 vermoord werd door de Baath partij, wat toch veeleer een bijkomstig element is, dat u aanhaalde ter duiding van uw familiale achtergrond (DVZ, vragenlijst CGVS, punt 7).

Ook het feit dat u bij de DVZ stelde dat u dacht dat het dezelfde milities waren die de granaat/bom op jullie woning gooiden, terwijl u tijdens het gehoor op het CGVS zeker was van de daders, roept vragen op. U verklaarde dat u zeker was dat het door de groep die u bedreigde uitgevoerd werd, dus AAH en Hezbollah, omdat u anders geen vijanden heeft (CGVS, pg 18). Hiermee geconfronteerd zei u dat u hetzelfde gezegd had tijdens het eerste interview en dat het misschien om een fout van de tolk ging, wat niet plausibel is, gezien uit voorgaande reeds gebleken is dat u goed op de hoogte was van uw voorgaande verklaringen en deze volgens u correct genoteerd werden, behalve de correctie die u doorgaf. Het is daarenboven zeer merkwaardig dat u moest afleiden uit de situatie dat AAH en Hezbollah achter de aanslag zaten, terwijl AAH in de dreigbrief die uw broer Ahmed ontving de verantwoordelijkheid voor de aanslag opeiste. Deze dreigbrief dateert van 1 september 2015, zodat u al voor uw interview bij de DVZ dat plaats vond op 5 februari 2016 zeker kon geweest zijn van de daders. De vaststelling dat u de inhoud van deze dreigbrief dus niet kende – u moest toegeven dat u de brief niet gelezen had (CGVS, pg 20) – terwijl deze brief informatie bevat die belangrijk is voor uw asielrelaas en niet enkel voor het relaas van uw broer, ondergraaft in ernstige mate uw geloofwaardigheid.

De geloofwaardigheid van uw verklaringen werd nog verder ondermijnd, doordat uw manier van handelen bij het indienen van de klacht door uw vader bijzonder onlogisch lijkt. U stelde dat uw vader klacht indiende over de granaataanval op de woning en dat hij deze klacht indiende tegen onbekenden, wat uw idee was, omdat u schrik had voor het leven van uw vader en moeder en het gevaarlijk zou zijn om de klacht niet in te dienen tegen onbekenden (CGVS, pg 15 en 18). Uw vader zou dan echter tegelijkertijd de dreigbrief die u ontvangen had, afgegeven hebben aan de politie, terwijl het logo van AAH op de dreigbrief stond en de brief getekend was door een leider van AAH, namelijk Abu Zaman (CGVS, pg 16). Indien u niet wilde dat de politie de klacht associeerde met AAH, zou verwacht worden dat u dan geen dreigbrief getekend door AAH tegelijkertijd zou indienen op het politiekantoor. Deze manier van handelen, houdt geen steek. U verklaarde dat u de dreigbrief niet kon voorleggen, omdat deze nog op het politiekantoor zou zijn (CGVS, pg 11). Het lijkt merkwaardig dat de politie originele documenten zou bijhouden en u zelfs geen kopie zou bezorgen. Uit uw verklaringen bleek geenszins dat u enige moeite gedaan had om alsnog een kopie van de dreigbrief te kunnen voorleggen ter staving van uw asielrelaas, terwijl hier van u mag worden verwacht dat u uw familie zou vragen om een kopie op te vragen bij het politiekantoor. Het komt een asielzoeker toe alles in het werk te stellen om de nodige stavingsstukken te kunnen voorleggen. De geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent het indienen van de klacht door uw vader na de granaataanval, werd nog verder ondermijnd, doordat uw broer Ahmed, die volgens zijn verklaringen mee ging naar het politiekantoor met u en uw vader, niet wist wat er met de dreigbrief die u kreeg gebeurd was (CGVS, gehoorverslag (A.) Ahmed, ref. 15/29980, pg 14).

Uw verklaringen over de beschieting van de woning in mei 2015 door AAH en Hezbollah, werden eveneens ontkracht doordat uw broer Ahmed niet op de hoogte was van deze opvallende gebeurtenis. Hij verklaarde van niets te weten en hij had ook niets opgemerkt aan de woning, terwijl u sprak over kogels in de buitenmuur van de woning (CGVS, pg 16 en CGVS, gehoorverslag (A.) Ahmed, ref. 15/29980, pg 13). Uw broer stelde dat hem niets verteld werd en dat hij aan het front in Ramadi zat. Het kan niet overtuigen dat u uw broer helemaal niet op de hoogte bracht van de beschieting van jullie

woning. Het gaat hier niet om een alledaagse onopvallende gebeurtenis, die het vermelden niet waard is. Uw broer keerde overigens op het einde van de maand mei terug naar Diwaniya, toen hij verlof had, waardoor zeker zou verwacht worden dat hij de kogelgaten zou opgemerkt hebben (CGVS, gehoorverslag (A.) Ahmed, ref. 15/29980, pg 13).

Uw geloofwaardigheid werd ten slotte aangetast doordat u erg vaag bleef over de aanleiding van uw problemen, namelijk het gegeven dat AAH en Hezbollah wisten dat u op verdoken wijze pornografische films verkocht. U wist niet hoe AAH op de hoogte raakte van uw activiteiten. U verklaarde dat de verkoop heimelijk plaatsvond, via mond-aan-mond reclame, dat u voorzichtig was en het niet aan iedereen vertelde (CGVS, pg 13). U zei dat het uitgekomen was door collega's aan de universiteit, u volgde namelijk avondonderwijs. U had geen idee wie concreet u zou kunnen verklikt hebben, maar zei dat het zeker een van uw vrienden moet geweest zijn (CGVS, pg 13). U bleek erg weinig te weten over deze vrienden en kon niet zeggen of deze vrienden dan banden hadden met milities, u stelde niets te weten over het privéleven van deze vrienden. Het lijkt dan ook erg onvoorzichtig van u dat u in een café zou spreken met kopers, waar ook nog anderen bij zijn die u kennelijk niet goed kent (CGVS, pg 13).

Gelet op alle bovenstaande vaststellingen kan er geen enkel geloof gehecht worden aan uw verklaringen over de bedreigingen, beschieting van de woning, dreigbrief en granaataanslag op uw woning. Er dient geconcludeerd te worden dat uw asielrelaas bedrieglijk is. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus conform art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Gezien uw ongeloofwaardig asielrelaas, kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw verklaringen over de moord op uw broer Hamed. U koppelde zijn dood namelijk rechtstreeks aan uw relaas en vertelde dat uw broer bedreigd werd door dezelfde groepering als u, nadat hij uw winkel heropende (CGVS, pg 21). Hierdoor kan uw opmerking tijdens het gehoor, namelijk dat u zich wenste te excuseren voor eventuele fouten in uw verklaringen, omdat uw psychische toestand niet goed was, gezien de moord op uw broer (CGVS, pg 15), niet ernstig genomen worden en niet weerhouden worden als een geldige verschoning voor uw gebrek aan geloofwaardigheid.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw vluchtrelaas, namelijk de foto's van uw winkel, de originele vergunning voor de verkoop van simkaarten afgeleverd op 18 december 2014 te al-Qadisiya, een kopie van de overlijdensakte van uw broer Hamed, een kopie van een medisch rapport van uw broer Hamed, een kopie van de overlijdensakte van uw oom, een kopie van de klacht die door uw vader werd ingediend, kopieën van een verklaring bij de politie en bij de onderzoeksrechter in verband met het overlijden van Hamed), volstaan niet om uw geloofwaardigheid te herstellen. Aan documenten kan slechts een bewijswaarde worden toegeschreven indien ze vergezeld gaan van geloofwaardige verklaringen. Dit is des te meer het geval indien de voorgelegde documenten kopieën betreffen en geen originele documenten. Uit informatie waar het CGVS over beschikt en die toegevoegd werd aan uw administratief dossier blijkt bovendien dat er talloze vervalste Irakese documenten in omloop zijn en dat zowat elk document op frauduleuze wijze kan verkregen worden.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat u verklaarde dat uw oom Hamid op 17 mei 1978 geëxecuteerd werd door het regime van Saddam Hussein, omwille van zijn lidmaatschap van de communistische partij. Aangezien deze partij bekend is als een seculaire partij, werd uw oom door de religieuze partijen als ongelovige beschouwd, en bij uitbreiding werd en wordt de ganse familie als niet gelovig bestempeld (CGVS, pg 12). U stelde dat de religieuze partijen zo iets nooit vergeten en dat jullie altijd hun vijanden zullen blijven. U maakte evenwel niet aannemelijk dat u actueel nog een gegronde vrees voor vervolging koestert omwille van wat er bijna veertig jaar geleden met uw oom gebeurd is. U verklaarde dat u wilde studeren, maar niet toegelaten werd aan de universiteit en dat u een aantal keer solliciteerde waarbij uw kandidatuur niet weerhouden werd (CGVS, pg 12). Dit is onvoldoende om te kunnen besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. Het gegeven dat u niet toegelaten zou geweest zijn aan een universiteit en enkele keren een job misliep, is onvoldoende om te kunnen spreken van ernstige en systematische persoonlijk vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie. Bovendien bleek uit uw verklaringen, dat uw familie helemaal geen slechte positie had. Zelf volgde u universitaire studies in avondonderwijs en had u een eigen zaak. Uw broer Ahmed was militair en uw andere broers waren actief als taxichauffeur, politieagent en verpleger (assistent-dokter), waaruit blijkt dat meerdere van uw dichte familieleden tewerkgesteld zijn bij overheidsdiensten.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 4 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Qadisiya te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. De overwinning van de Iraqi Security Forces en de Popular Mobilization Units (PMU) op IS in Jurf al-Sakhar eind oktober 2014, heeft op middellange termijn bijgedragen tot de afname van het geweld in Noord-Babil. . IS is er sindsdien niet meer in geslaagd om in Babil een territorium onder controle te krijgen. Het geweld dat er anno 2015-2016 in de provincie plaatsvindt, is voornamelijk geconcentreerd in het gebied tussen de grens met de provincie Bagdad en de stad Hilla, niet ver van Jurf Al Sakhar. Het aantal burgerslachtoffers in de hele provincie is vanaf begin 2015 duidelijk afgenomen. Deze reductie stabiliseerde in de loop van 2015 en ook begin 2016 bleef het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers beperkt. Deze relatief kalme periode eindigde in maart 2016. De provincie werd dan getroffen door twee zeer zware aanslagen en aantal kleinere incidenten. In de daaropvolgende maanden is het geweld in Babil terugvallen tot op het niveau dat de periode maart 2016 voorafging.

In de overwegend sjiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies heel ver onder dat van Centraal-Irak.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Op 7 juni 2016 werd er echter voor het eerst sinds oktober 2014 in de stad Karbala een autobom tot ontploffing gebracht. Aanslagen in de provincie Karbala blijven evenwel uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit.

Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans

gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. In april – mei 2016 vonden er echter twee zware aanslagen plaats, een in de provincie Thi Qar en een in de provincie Al-Muthanna. Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS, door de militaire tegenslagen, haar strategie heeft gewijzigd en dat de organisatie weer meer teruggrijpt naar het plegen van spectaculaire aanslagen diep in het territorium van de tegenstander (in dit geval het sjiiitische Zuiden van Irak) om het Iraakse leger, de politie en de PMU te dwingen een groter deel van de strijdkrachten in te zetten voor de beveiliging van Zuid-Irak. Niettegenstaande hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat.

De overige door u voorgelegde documenten, namelijk uw origineel paspoort nr. A2959193 afgeleverd te al-Diwaneyah op 31 mei 2011, uw originele identiteitskaart afgeleverd op 23 september 2012 te al-Diwaneya, uw origineel nationaliteitsbewijs afgeleverd op 10 september 2008 te al-Qadisiya, uw origineel diploma middelbaar onderwijs afgeleverd op 16 februari 2016 te al-Qadisiya, een kopie van de rantsoenkaart van uw familie afgeleverd op 9 december 2013 te al-Qadisiya, een kopie van de bewonerskaart van uw vader afgeleverd op 3 maart 2007, staven uw identiteit, nationaliteit, herkomst en opleiding, gegevens die op zich niet betwist worden door het CGVS. De kopie die uw broer Ahmed ontving op 1 september 2015 werpt geenszins een ander licht op de geloofwaardigheid van uw verklaringen, wel integendeel, gezien u moest toegeven dat u de dreigbrief niet gelezen had en de inhoud niet goed kende, zoals hierboven reeds vermeld werd (CGVS, pg 20)."

De door u voorgelegde documenten, namelijk een kopie van de overlijdensakte van uw broer Hamed, een kopie van een medisch rapport van uw broer Hamed, een kopie van een aangifte bij de politie en een aangifte bij de rechtbank van het overlijden van uw broer en een kopie van de klacht die door uw vader werd ingediend over de granaat, werden ook door uw broer voorgelegd en reeds besproken in zijn beslissing. De overige documenten - namelijk uw originele identiteitskaart afgeleverd op 9 september 2013 te al-Diwaneya, uw origineel nationaliteitsbewijs afgeleverd op 16 september 2008 te al-Qadisiya, een kopie van de rantsoenkaart van uw familie afgeleverd op 9 december 2013 te al-Qadisiya, een kopie van de bewonerskaart van uw vader afgeleverd op 3 maart 2007, een kopie van uw badge van het ministerie van defensie afgeleverd op 2 juni 2015, meerdere originele foto's en pasfoto's ter staving van uw militaire carrière – staven uw identiteit, nationaliteit, herkomst en militaire carrière, gegevens die op zich niet betwist worden door het CGVS. U legde uw paspoort niet voor en verklaarde dat u het verloor op zee. Toen de boot bij de oversteek van Turkije naar Griekenland begon te zinken, dienden jullie alle tassen overboord te gooien (CGVS, pg 8). Gezien de risico's van de overtocht over zee algemeen bekend zijn, kan het niet overtuigen dat u geen voorzorgsmaatregelen zou genomen hebben om uw paspoort, een zeer belangrijk reis- en identiteitsdocument, niet te verliezen bij deze overtocht, wetende dat u nog de rest van Europa moest doorkruisen alvorens uw bestemming te bereiken. Dit doet dan ook vermoeden dat u doelbewust uw paspoort achterhoudt om gegevens te verbergen voor het CGVS, zoals een eerdere vertrekdatum uit Irak of een verblijf in een derde land. Deze vaststelling tast verder uw algehele geloofwaardigheid aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1.1. Verzoekers beroepen zich in een eerste middel op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), artikel 1, A van het Verdrag van Genève en de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Zij citeren de vluchtelingendefinitie in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag van Genève van 1951 en passen de elementen uit deze definitie toe op hun situatie en problemen.

Eerste verzoeker volhardt erin dat hij zijn winkel na de bedreiging in april 2015 twee weken heeft gesloten. Volgens hem zijn de verklaringen bij de DVZ en bij het CGVS gelijklopend. De verwarring kwam er omdat hij bij verweerder vermoedde dat deze doelde op de definitieve stopzetting van de winkel. Verzoekers citeren uit de eerdere gezegden van eerste verzoeker.

Waar aan eerste verzoeker wordt verweten dat hij de dreigbrief bij de DVZ niet vermeldde, wijzen verzoekers erop dat er voor hen beide fouten werden genoteerd in de vragenlijst en dat eerste verzoeker aldaar slechts een samenvatting van de feiten mocht geven. Ook tweede verzoeker gaf aan dat zijn gehoor bij de DVZ niet feilloos was verlopen. Gezien de gehoren bij de DVZ niet worden geregistreerd en er geen advocaat aanwezig is, kunnen verzoekers dit niet staven met concrete bewijzen. Zij kunnen hierop bijgevolg onmogelijk worden afgerekend. Eerste verzoeker maakte bij de DVZ wel melding van de moord op zijn oom omdat hij hiervan een overlijdensakte neerlegde en er werd gevraagd wanneer zijn oom werd gedood.

Verzoekers begrijpen niet hoe verweerder een tegenstrijdigheid kan zien in de gezegden van eerste verzoeker omtrent de daders achter de granaataanval. Hij gaf zowel bij de DVZ als bij het CGVS aan op de hoogte te zijn van de daders. Bij de DVZ werd het één en het ander niet correct genoteerd en waren er problemen met de tolk.

Volgens verzoekers is het niet vreemd dat er klacht werd ingediend tegen onbekenden. Zij waren bang voor de veiligheid van hun ouders. AAH is geïnfiltrerd in de overheid en zij wisten niet wie zij konden vertrouwen.

Verzoekers wilden geen kopie van de dreigbrief voorleggen omdat hen toch verweten zou worden dat het slechts een kopie was. Zij proberen niettemin alsnog een kopie te bekomen.

Tweede verzoeker was bij de beschieting van de woning niet aanwezig, er werd hem niets verteld en hij heeft de kogelgaten niet gezien.

Eerste verzoeker kan voorts alleen maar benadrukken dat hij werd verklikt. Hoewel hij heel voorzichtig was, kwamen zijn werkzaamheden toch aan het licht bij AAH. Eerste verzoeker hoopte zijn vrienden te kunnen vertrouwen maar dit is in Irak jammer genoeg niet mogelijk.

Verzoekers wijzen voorts op de voormalige tewerkstelling als militair van tweede verzoeker. Zij betogen dat tweede verzoeker hiermee een specifiek risicoprofiel vertoont. Zij verwijzen in deze naar het *“Ambtsbericht Veiligheidssituatie in Irak”* van 13 oktober 2015 van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken en naar de richtlijnen die UNHCR in 2012 uitvaardigde inzake Irak. De situatie is er sedertdien nog op achteruit gegaan en UNHCR pleit er sinds 2014 voor om niemand nog terug te sturen naar Irak.

2.1.2. Verzoekers voeren in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 en de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Zij benadrukken dat hun identiteit en herkomst niet worden betwist.

Volgens verzoekers houdt verweerder onvoldoende rekening met de aanwezige objectieve informatie over de situatie voor burgers in Zuid-Irak. Verzoekende partijen verwijzen naar de inhoud van de *“UNHCR Position on Returns to Iraq”* van oktober 2014 en naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) van februari 2015. UNHCR acht Zuid-Irak bijgevolg ook onveilig.

Het geweld in Irak neemt dusdanig grote proporties aan dat er sprake is van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict. Dit geldt voor geheel Irak en dus ook voor het Zuiden.

“Verzoekers zijn afkomstig van de provincie Qadisiya Zoals blijkt uit objectieve informatie blijft de veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies er uiterst precair. Naarmate IS in het noorden teruggedrongen wordt beroept het zich op grote en bloedige aanslagen in het sjiiitische Zuiden om de druk op haar posities te verlichten. De escalatie van het geweld is slechts een kwestie van tijd.”

Verzoekers verwijzen naar algemene informatie over de situatie in Irak en Zuid-Irak. Zij vervolgen:
*“De veiligheidssituatie in Zuiden van Irak gaat bijgevolg steeds meer achteruit. De gewapende conflicten in het begin van 2014 joegen honderdduizenden mensen van de steden Fallujah en Ramadi naar andere provincies. **Hierdoor worden andere provincies in het Zuiden van Irak en zo ook de provincie Al Qadisiya overspoeld met Internal Displaced Persons (IDP's).** Tegen het eind van de zomer 2014, toen ISIS het district van Mosul en Sinjar overnam, liep het aantal IDP's op tot 1.7 miljoen mensen. Vandaag leven er 3.2 miljoen IDP's in Irak, waarvan er 2.3 miljoen in Centraal en Zuid-Irak wonen.”*

Uiteraard heeft het gewapende conflict ook andere gevolgen. Verzoekers verwijzen naar het plaatsvinden van tribaal geweld en criminaliteit. Eveneens wijzen zij erop dat IS de controle heeft over de watertoevoer in de Zuidelijke provincies. Gelet op de extreme temperaturen en de droogte dreigt aldaar een enorme humanitaire crisis.

Verzoekende partijen doen voorts gelden dat de informatie in het administratief dossier onvoldoende actueel is. Zij verwijzen naar een Franstalig arrest van 23 februari 2016 van de RvV, dat handelde over de situatie in Kerbala in Zuid-Irak.

Verzoekende partijen zijn gelet op het voormelde van mening dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de vreemdelingenwet. Zij stellen nogmaals dat verweerder de humanitaire gevolgen van het conflict verwaarloost. Het geweld blijft sluimeren, de levensomstandigheden zijn mensonwaardig en opbouw is een werk van lange adem. Humanitaire hulp blijft uit.

2.1.3. Verzoekers voeren in een derde middel de schending aan van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Verweerder verzaakt om te motiveren op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) terwijl verzoekers ingevolge de voormalige tewerkstelling van tweede verzoeker net een groot risico lopen in de zin van deze bepalingen.

2.2. Ter staving van hun betoog, voegen verzoekers een arrest van de RvV (bijlage 5) en algemene informatie inzake de (veiligheids-)situatie in Irak en Zuid-Irak (bijlagen 4, 6-21).

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verweerder legt op 29 maart 2017 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het administratief dossier (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Het betreft een COI Focus inzake de veiligheidssituatie in Zuid-Irak, daterend van 4 februari 2017.

3.2. Verzoekers leggen op 14 april 2017 per aangetekend schrijven en door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer (rechtsplegingsdossier, stuk 9). Het betreft informatie omtrent de situatie voor christenen in Irak (bijlagen 22-23).

In hun aanvullende nota stellen zij dat eerste verzoeker zich inmiddels heeft bekeerd tot het christendom. In februari 2017 liet hij zich dopen bij de Arabische kerk in Vilvoorde. Dit werd negatief onthaald in de familie.

Jammer genoeg is het voor verzoekers niet mogelijk om een doopakte voor te leggen aangezien de Arabische Kerk deze niet langer binnen het jaar na de bekering afgeeft. Eerste verzoeker hoopt evenwel de kans te krijgen om zijn bekering, zijn beweegredenen hiertoe en de vrees die hij ten gevolge hiervan koestert toe te lichten.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. De door verzoekers aangevoerde middelen worden omwille van hun onderlinge verwevenheid samen behandeld.

4.2. Nog daargelaten dat verzoekers geheel niet preciseren welk(e) artikel(en) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 zij *in casu* geschonden achten en op welke wijze dit zou zijn geschied, dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van voormelde richtlijn verstreek blijkens artikel 38 van deze richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

4.3. De bewering als zouden de bestreden beslissingen niet motiveren waarom de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet wordt geweigerd mist blijkens een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen verder kennelijk feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissingen blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in deze beslissingen heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopen met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissingen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zouden zijn.

4.4. Waar verzoekers stellen dat minstens "*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" geschonden is, ziet de Raad voorts niet in op welke wijze de bestreden beslissingen het hen onmogelijk zouden maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is aangezien verzoekers blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissingen kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. De schending van "*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" kan dan ook niet worden aangenomen.

4.5. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

4.6. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoekers in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekers al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.7. Verzoekers laten ter verklaring van een aantal van de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen uitschijnen dat zich bij het afleggen van hun verklaringen en het invullen van de vragenlijst bij de DVZ bij beide fouten zouden hebben voorgedaan (onder meer door de aanwezige tolk). Verzoekers kunnen in dit betoog blijkens de inhoud van de stukken van het dossier niet worden gevolgd. Eerste verzoeker gaf in zijn 'verklaring betreffende procedure' duidelijk aan dat hij de tolk die hem bijstond bij de DVZ goed begreep en dat hij geen bezwaar had tegen deze tolk. Eveneens gaf hij aan dat hij het steeds zou melden indien er zich tijdens de loop van het gehoor problemen zouden voordoen met de verstaanbaarheid van de tolk. Verder ondertekende eerste verzoeker zowel de 'vragenlijst' als de 'verklaring DVZ' uitdrukkelijk voor akkoord nadat deze aan hem werden voorgelezen in het Arabisch. Hiermee gaf hij aan dat de hierin vermelde inlichtingen en verklaringen oprecht zijn en overeenstemmen met de werkelijkheid. Tevens gaf hij hiermee aan dat hij wist dat hij elke wijziging in zijn aanvraag moest meedelen aan het CGVS.

Bovendien bleek verzoeker tijdens het gehoor bij het CGVS op de hoogte van de inhoud van zijn verklaringen bij de DVZ. Hij voerde ten opzichte van deze verklaringen namelijk een correctie door. Verzoeker verklaarde uitdrukkelijk dat er geen andere zaken waren die verkeerd werden genoteerd. Tevens stelde hij duidelijk dat hij bij de DVZ melding had gemaakt van alle problemen die hem ertoe hadden aangezet om zijn land van herkomst te verlaten. Eveneens bevestigde hij dat zijn verklaringen bij de DVZ in het Arabisch aan hem werden voorgelezen. Verder gaf hij aan dat hij zijn verklaringen

achteraf door een tolk liet vertalen en zo de fouten die hij corrigeerde had opgemerkt (administratief dossier eerste verzoeker, gehoorverslag CGVS, p.2).

Ten aanzien van tweede verzoeker kunnen omtrent de 'verklaring betreffende procedure', de 'vragenlijst' en de 'verklaring DVZ' dezelfde opmerkingen worden gemaakt als deze inzake eerste verzoeker. Daarenboven kan ten aanzien van tweede verzoeker worden opgemerkt dat deze bij de DVZ in de 'vragenlijst' (nr.3.6.) zelf uitdrukkelijk verzocht om bij het CGVS door dezelfde tolk te worden bijgestaan als deze bij de DVZ; en dit omdat hij deze tolk goed begreep. Ook dient te worden vastgesteld dat tweede verzoeker een kopie van de 'vragenlijst' ontving. Tijdens het gehoor bij het CGVS beweerde tweede verzoeker weliswaar dat zich bij de DVZ problemen hadden voorgedaan inzake de vertaling, doch deze problemen kunnen gelet op zijn voormelde, uitdrukkelijke verzoek in de vragenlijst hoegenaamd niet ernstig genomen worden. Hoe dan ook blijkt uit het gehoorverslag bij het CGVS dat tweede verzoeker op goed op de hoogte was van de inhoud van zijn gezegden bij de DVZ. Hij gaf aan dat hij deze samen met zijn advocaat overliep, voerde een aantal correcties door en stelde dat zich bij het eerste interview voor het overige geen problemen voordeden en dat de rest correct was. Tweede verzoeker verklaarde dat hij bij de DVZ alle problemen had vermeld. Wel beweerde hij dat de tolk niet alles had vertaald. Gevraagd om dit nader te preciseren, bleek hij hiertoe echter niet in staat en kon hij niet aangeven of en welke (belangrijke) elementen ontbraken (administratief dossier tweede verzoeker, gehoorverslag CGVS, p.2-3).

Gelet op het voorgaande is het niet ernstig van verzoekers om, na te zijn geconfronteerd met een aantal vaststellingen, tijdens het verdere verloop van hun gehoren bij het CGVS en ook in het onderhavige verzoekschrift plots voor te houden dat de gedane vaststellingen te wijten zouden zijn aan fouten (al dan niet in de vertaling) bij de DVZ.

Omtrent de concrete problemen die verzoekers ondervonden zouden hebben in Irak, wordt in de bestreden beslissingen mede gelet op het voorgaande met recht gesteld:

"De geloofwaardigheid van uw relaas werd aangetast door meerdere discrepanties tussen uw opeenvolgende verklaringen bij de DVZ en op het CGVS. Zo verklaarde u bij de DVZ dat de milities AAH en Hezbollah in april 2015 naar uw winkel kwamen, u bedreigden en u sloegen, waarna u twee weken stopte met werken en daarna diende u dan klacht in (DVZ, vragenlijst CGVS, punt 3.5). Tijdens het gehoor op het CGVS stelde u dan dat ze een eerste keer kwamen in april 2015, dat u toen niet geslagen werd, en dat u de volgende keer, toen ze terugkwamen in de loop van mei 2015 geslagen werd. In tegenstelling tot wat u bij de DVZ verklaarde, stelde u dat de winkel steeds open bleef in april en mei (CGVS, pg 14). Toen u geconfronteerd werd met uw eerdere verklaringen over het al dan niet sluiten van de winkel, zei u dat u niets anders gezegd had over het moment waarop u stopte met werken, dat het eerste interview tien maanden geleden plaatsvond en dat u bezorgd was om uw familie. Nadat u er vervolgens op gewezen werd dat u bij de DVZ gezegd had dat u twee weken stopte na de bedreiging van april 2015, paste u uw verklaring aan en zei u dat u inderdaad twee weken gestopt was (CGVS, pg 19). Dit kan niet overtuigen, aangezien u voordien gevraagd werd of de winkel steeds open bleef in april en mei en u daarop bevestigend had geantwoord. Indien u de winkel twee weken sloot in deze periode, dan zou u dit vermeld hebben, toen u daar expliciet naar gevraagd werd (CGVS, pg 14). Er werd op dat moment immers niet gevraagd wanneer u de winkel definitief sloot. Uit de opmerkingen die u maakte bij aanvang van het gehoor, bleek overigens dat u goed op de hoogte was van de inhoud van uw verklaringen bij de DVZ, aangezien u een correctie aanbracht – niet u zelf had melding gemaakt bij de rechtbank over de granaataanval, maar uw vader had dit bij de politie gemeld – en u bevestigde dat de rest van uw verklaring correct genoteerd werd (CGVS, pg 2)."

Verzoekers slagen er niet in deze motieven te ontkrachten. De loutere herhaling van de eerdere gezegden van eerste verzoeker (waaronder de verklaring dat hij het zou hebben gehad over een definitieve sluiting) is namelijk hoegenaamd niet van die aard dat zij afbreuk kan doen aan de voormelde, omtrent deze gezegden gedane vaststellingen.

Verder wordt in de bestreden beslissingen met recht gemotiveerd:

"Het was tevens opvallend dat u bij de DVZ met geen woord repte over de dreigbrief die u ontving, toch een belangrijk element binnen uw vluchtrelaas, terwijl u bijvoorbeeld wel vermeldde dat uw oom in 1978 vermoord werd door de Baath partij, wat toch veeleer een toekomstig element is, dat u aanhaalde ter duiding van uw familiale achtergrond (DVZ, vragenlijst CGVS, punt 7)."

In zoverre verzoekers voormelde vaststellingen trachten toe te schrijven aan het verloop van het gehoor bij de DVZ, dient te worden opgemerkt dat dit omwille van de reeds hoger gedane vaststellingen – waaronder de vaststelling dat eerste verzoeker bij het CGVS duidelijk aangaf dat hij bij de DVZ melding had gemaakt van alle problemen die hem ertoe hadden aangezet om zijn land van herkomst te verlaten – niet kan worden gevolgd. Verder blijkt uit de 'verklaring DVZ' van eerste verzoeker dat hij het overlieden van zijn oom wel degelijk spontaan vermeldde.

Eveneens wordt in de bestreden beslissingen met reden gesteld:

“Ook het feit dat u bij de DVZ stelde dat u dacht dat het dezelfde milities waren die de granaat/bom op jullie woning gooiden, terwijl u tijdens het gehoor op het CGVS zeker was van de daders, roept vragen op. U verklaarde dat u zeker was dat het door de groep die u bedreigde uitgevoerd werd, dus AAH en Hezbollah, omdat u anders geen vijanden heeft (CGVS, pg 18). Hiermee geconfronteerd zei u dat u hetzelfde gezegd had tijdens het eerste interview en dat het misschien om een fout van de tolk ging, wat niet plausibel is, gezien uit voorgaande reeds gebleken is dat u goed op de hoogte was van uw voorgaande verklaringen en deze volgens u correct genoteerd werden, behalve de correctie die u doorgaf. Het is daarenboven zeer merkwaardig dat u moest afleiden uit de situatie dat AAH en Hezbollah achter de aanslag zaten, terwijl AAH in de dreigbrief die uw broer Ahmed ontving de verantwoordelijkheid voor de aanslag opeiste. Deze dreigbrief dateert van 1 september 2015, zodat u al voor uw interview bij de DVZ dat plaats vond op 5 februari 2016 zeker kon geweest zijn van de daders. De vaststelling dat u de inhoud van deze dreigbrief dus niet kende – u moest toegeven dat u de brief niet gelezen had (CGVS, pg 20) – terwijl deze brief informatie bevat die belangrijk is voor uw asielrelaas en niet enkel voor het relaas van uw broer, ondergraaft in ernstige mate uw geloofwaardigheid.”

Verzoekers voeren ter weerlegging van de voormelde motieven geen dienstige argumenten aan. Zij beperken zich namelijk tot het uiten van de reeds hoger ongeloofwaardig bevonden beweringen inzake de gang van zaken bij de DVZ. Hoe dan ook laten zij de terechte vaststelling onverlet dat eerste verzoeker zich niet eens de moeite heeft getroost om de brief te lezen die hij nochtans zelf neerlegde ter staving van de asielaanvraag en die voor het asielrelaas belangrijke informatie bevat. Een dergelijk gebrek aan interesse voor zulk document is onverenigbaar met een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissingen terecht opgemerkt:

“De geloofwaardigheid van uw verklaringen werd nog verder ondermijnd, doordat uw manier van handelen bij het indienen van de klacht door uw vader bijzonder onlogisch lijkt. U stelde dat uw vader klacht indiende over de granaataanval op de woning en dat hij deze klacht indiende tegen onbekenden, wat uw idee was, omdat u schrik had voor het leven van uw vader en moeder en het gevaarlijk zou zijn om de klacht niet in te dienen tegen onbekenden (CGVS, pg 15 en 18). Uw vader zou dan echter tegelijkertijd de dreigbrief die u ontvangen had, afgegeven hebben aan de politie, terwijl het logo van AAH op de dreigbrief stond en de brief getekend was door een leider van AAH, namelijk Abu Zaman (CGVS, pg 16). Indien u niet wilde dat de politie de klacht associeerde met AAH, zou verwacht worden dat u dan geen dreigbrief getekend door AAH tegelijkertijd zou indienen op het politiekantoor. Deze manier van handelen, houdt geen steek.”

Verzoekers voeren andermaal geen dienstige argumenten aan ter weerlegging van de voormelde motieven. Hoe de loutere bevestiging van het gegeven dat zij bang waren voor het lot van hun vader aan deze motieven afbreuk zou kunnen doen, kan namelijk niet worden ingezien.

Voorts wordt in de bestreden beslissingen met recht gemotiveerd:

“U verklaarde dat u de dreigbrief niet kon voorleggen, omdat deze nog op het politiekantoor zou zijn (CGVS, pg 11). Het lijkt merkwaardig dat de politie originele documenten zou bijhouden en u zelfs geen kopie zou bezorgen. Uit uw verklaringen bleek geenszins dat u enige moeite gedaan had om alsnog een kopie van de dreigbrief te kunnen voorleggen ter staving van uw asielrelaas, terwijl hier van u mag worden verwacht dat u uw familie zou vragen om een kopie op te vragen bij het politiekantoor. Het komt een asielzoeker toe alles in het werk te stellen om de nodige stavingsstukken te kunnen voorleggen.”

Verzoekers slagen er niet in deze motieven te ontkrachten. Integendeel geven zij expliciet toe dat zij, anticiperend op een eventuele negatieve motivering, bewust geen pogingen ondernamen om de dreigbrief te bekomen. Hoewel zij in het verzoekschrift beweren dat zij alsnog zullen proberen (een kopie van) dit document bij te brengen, tonen zij voorts niet aan daartoe enige poging te hebben ondernomen en leggen zij dit stuk tot op heden niet neer.

Verzoekers laten de bestreden beslissingen bovendien volledig onverlet waar gesteld wordt:

“De geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent het indienen van de klacht door uw vader na de granaataanval, werd nog verder ondermijnd, doordat uw broer Ahmed, die volgens zijn verklaringen mee ging naar het politiekantoor met u en uw vader, niet wist wat er met de dreigbrief die u kreeg gebeurd was (CGVS, gehoorverslag (A.) Ahmed, ref. 15/29980, pg 14).”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekers deze niet aanvechten, onverminderd gehandhaafd.

In de bestreden beslissingen wordt met reden gemotiveerd:

“Uw verklaringen over de beschieting van de woning in mei 2015 door AAH en Hezbollah, werden eveneens ontkracht doordat uw broer Ahmed niet op de hoogte was van deze opvallende gebeurtenis. Hij verklaarde van niets te weten en hij had ook niets opgemerkt aan de woning, terwijl u sprak over kogels in de buitenmuur van de woning (CGVS, pg 16 en CGVS, gehoorverslag (A.) Ahmed, ref. 15/29980, pg 13). Uw broer stelde dat hem niets verteld werd en dat hij aan het front in Ramadi zat. Het kan niet overtuigen dat u uw broer helemaal niet op de hoogte bracht van de beschieting van jullie woning. Het gaat hier niet om een alledaagse onopvallende gebeurtenis, die het vermelden niet waard is. Uw broer keerde overigens op het einde van de maand mei terug naar Diwaniya, toen hij verlof had, waardoor zeker zou verwacht worden dat hij de kogelgaten zou opgemerkt hebben (CGVS, gehoorverslag (A.) Ahmed, ref. 15/29980, pg 13).”

Verzoekers slagen er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. De loutere bevestiging van en volharding in de verklaringen dat tweede verzoeker op het ogenblik van de beschieting afwezig was, van niets wist en de kogelgaten niet opmerkte, doet geen afbreuk aan de voormelde, inzake deze verklaringen gedane vaststellingen. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat verwacht kon worden dat verzoekers, indien zij werkelijk een ernstige en oprechte vrees voor vervolging koesterden, het terdege over hun gezamenlijke asielmotieven zouden hebben gehad in het kader van hun asielaanvragen en dan ook eensluidende verklaringen zouden afleggen en op de hoogte zouden zijn omtrent de kernelementen in hun gezamenlijke asielrelaas.

Verder voeren verzoekers geen dienstige argumenten aan ter weerlegging van volgende motieven:

“Uw geloofwaardigheid werd ten slotte aangetast doordat u erg vaag bleef over de aanleiding van uw problemen, namelijk het gegeven dat AAH en Hezbollah wisten dat u op verdoken wijze pornografische films verkocht. U wist niet hoe AAH op de hoogte raakte van uw activiteiten. U verklaarde dat de verkoop heimelijk plaatsvond, via mond-aan-mond reclame, dat u voorzichtig was en het niet aan iedereen vertelde (CGVS, pg 13). U zei dat het uitgekomen was door collega's aan de universiteit, u volgde namelijk avondonderwijs. U had geen idee wie concreet u zou kunnen verklikt hebben, maar zei dat het zeker een van uw vrienden moet geweest zijn (CGVS, pg 13). U bleek erg weinig te weten over deze vrienden en kon niet zeggen of deze vrienden dan banden hadden met milities, u stelde niets te weten over het privéleven van deze vrienden. Het lijkt dan ook erg onvoorzichtig van u dat u in een café zou spreken met kopers, waar ook nog anderen bij zijn die u kennelijk niet goed kent (CGVS, pg 13).”

Andermaal beperken zij zich namelijk tot een loutere herhaling en bevestiging van de eerdere verklaringen van eerste verzoeker. Hiermee doen zij aan de voormelde, omtrent deze verklaringen gedane vaststellingen, geen afbreuk.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partijen. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissingen, kan bijgevolg evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die hieruit sedertdien zouden zijn voortgevloeid.

Aangaande het verleden van de oom van verzoekers, wordt in de bestreden beslissingen voorts met recht gemotiveerd:

“Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat u verklaarde dat uw oom Hamid op 17 mei 1978 geëxecuteerd werd door het regime van Saddam Hussein, omwille van zijn lidmaatschap van de communistische partij. Aangezien deze partij bekend is als een seculaire partij, werd uw oom door de religieuze partijen als ongelovige beschouwd, en bij uitbreiding werd en wordt de ganse familie als niet gelovig bestempeld (CGVS, pg 12). U stelde dat de religieuze partijen zo iets nooit vergeten en dat jullie altijd hun vijanden zullen blijven. U maakte evenwel niet aannemelijk dat u actueel nog een gegronde vrees voor vervolging koestert omwille van wat er bijna veertig jaar geleden met uw oom gebeurd is. U verklaarde dat u wilde studeren, maar niet toegelaten werd aan de universiteit en dat u een aantal keer solliciteerde waarbij uw kandidatuur niet weerhouden werd (CGVS, pg 12). Dit is onvoldoende om te kunnen besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. Het gegeven dat u niet toegelaten zou geweest zijn aan een universiteit en enkele keren een job misliep, is onvoldoende om te kunnen spreken van ernstige en systematische persoonlijk vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie. Bovendien bleek uit uw verklaringen, dat uw familie helemaal geen slechte positie had. Zelf volgde u universitaire studies in avondonderwijs en had u een eigen zaak.

Uw broer Ahmed was militair en uw andere broers waren actief als taxichauffeur, politieagent en verpleger (assistent-dokter), waaruit blijkt dat meerdere van uw dichte familieleden tewerkgesteld zijn bij overheidsdiensten.”

Verzoekers laten deze motieven geheel ongemoeid. Bijgevolg blijven zij onverminderd overeind.

De door verzoekers neergelegde documenten (mappen 'documenten' in de administratieve dossiers) kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekers overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Verzoekers laten verder uitschijnen dat zij ingevolge de voormalige beroepsactiviteiten van tweede verzoeker zouden dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Uit de informatie die zij in dit kader citeren, kan echter geenszins worden afgeleid dat deze loutere voormalige beroepsactiviteiten zouden volstaan om in hun hoofde te besluiten tot het bestaan van een ernstig risico of een gegronde vrees voor vervolging. Verzoekers dienen dit risico of deze vrees aldus *in concreto* aannemelijk te maken. Zij blijven hier echter in gebreke. Reeds hoger werd namelijk vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoekers. Bijgevolg zijn er in hun hoofde geen concrete aanwijzingen dat zij louter ingevolge het professionele verleden van tweede verzoeker zouden dreigen te worden geviséerd of vervolgd in hun land en regio van herkomst.

Tot slot poneren verzoekers in hun aanvullende nota dat eerste verzoeker zou zijn bekeerd tot het christendom en dat zij daardoor problemen riskeren. Deze blote en ongefundeerde bewering kan echter geheel niet volstaan om in hoofde van verzoekers een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Verzoekers brengen niet het minste begin van bewijs bij ter staving van de vermeende bekering van eerste verzoeker. Evenmin staven zij de in dit kader geuite bewering dat de Arabische Kerk binnen het jaar na een bekering geen doopakte afgeeft. Verder dient te worden vastgesteld dat verzoekers nooit eerder enige melding maakten van enige intentie in hoofde van eerste verzoeker om zich te bekeren. Zij vermeldten dit noch bij het CGVS, noch in het onderhavige verzoekschrift. Nochtans kan worden aangenomen dat aan zulke bekering, zeker in het geval waarin deze in de omgeving negatief wordt onthaald en verstekkende gevolgen kan hebben, toch enig proces van bekering voorafgaat. Verder is het niet ernstig dat verzoekers deze beweerde bekering, hoewel deze reeds in februari 2017 zou hebben plaatsgevonden, slechts enkele dagen voor de zitting en op 14 april 2017 ter kennis brengen aan de Raad. Indien zij werkelijk iets te vrezen hadden ingevolge een bekering, kon worden verwacht dat zij dit onmiddellijk ter kennis zouden hebben gebracht van de Raad. Bovendien verschaft eerste verzoeker niet de nodige toelichting omtrent zijn bekering, zijn beweegredenen hiertoe en de concrete vrees die hij ten gevolge hiervan koestert. Nochtans had hij hiertoe de kans middels het indienen van de aanvullende nota waarin deze bekering wordt aangevoerd. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers hun beweerde vrees ingevolge een bekering van eerste verzoeker niet aannemelijk maken.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.8. Verzoekers betogen dat *in casu* is voldaan aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van voormeld artikel niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt wel vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of op de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, getiteld "*UNHCR Position on Returns to Iraq*", dateert van 14 november 2016.

In de landeninformatie die verweerder door middel van een aanvullende nota neerlegt wordt naar dit standpunt verwezen en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten van voormelde informatie.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.")

UNHCR verzet zich aldus tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier, zoals aangereikt door partijen en zoals opgenomen in het administratief dossier, kan niet worden afgeleid dat de provincie Qadisiya, verzoekers hun regio van herkomst in het Zuiden van Irak, onder één van de voormelde gebieden valt.

Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is aldus een duidelijke aanwijzing dat de situatie daar niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier blijkt genoegzaam dat de situatie in de provincie Qadisiya in het Zuiden van Irak niet van zulke aard is dat zij beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in het voormelde wetsartikel. Eveneens blijkt hieruit dat deze regio door verzoekers op een veilige wijze kan worden bereikt. Aldus kan niet worden aangenomen dat verzoekers in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De verwijzing naar enkele arresten die in het verleden door de RvV werden geveld is niet van die aard dat zij afbreuk kan doen aan het voorgaande. De precedentenwerking wordt immers niet aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de RvV heeft geen precedentwaarde en iedere asielaanvraag wordt afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Irak is gesteund op de informatie zoals aangebracht door de partijen. Deze is van (veel) recentere aard dan de informatie waarop de door verzoekers aangehaalde arresten zijn gesteund.

Verzoekers tonen gelet op de hoger gedane vaststellingen inzake de aangevoerde asielmotieven evenmin aan dat zij vallen onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers tonen aldus niet dat in hunner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend zeventien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS